

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/59/2020
Identifikačné číslo spisu:	4207202273
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4207202273.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Rímskokatolíckej cirkvi, Trnavskej arcidiecézy, Trnava, Hollého 10, IČO: 00 419 702, zastúpenej splnomocnenkyňou MAPLE & FISH s.r.o., Bratislava, mestská časť Staré Mesto, Žižkova 22B, IČO: 36 718 432, proti žalovaným 1/ LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Banská Bystrica, Námestie SNP 8, IČO: 36 038 351, zastúpenému splnomocnenkyňou Advokátska kancelária JAKUBČO, spol. s r. o., Banská Bystrica, Horné záhrady 2, IČO: 50 570 897, 2/ L. N., narodenému X. C. XXXX, P. nad P., K. XXX, 3/ H. N., narodenej XX. T. XXXX, P. nad P., K. XXX, 4/ L. R., narodenému XX. C. XXXX, X., W. XXX a 5/ Slovenskému pozemkovému fondu, Bratislava, Búdková 36, IČO: 17 335 345, o vydanie nehnuteľností, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 12C/41/2007, o dovolaní žalobkyne a žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. júna 2018 sp. zn. 9Co/296/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného 1/ o d m i e t a.

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 28. júna 2018 sp. zn. 9Co/296/2017 v napadnutej zmeňujúcej časti vo vzťahu k žalovanému 1/, týkajúcej sa vydania a navrátenia vlastníckeho práva k parcele č. XX XXX/X v katastrálnom území P. nad P. a k parcele č. X XXX/X v katastrálnom území B. a v potvrdzujúcej časti vo vzťahu k žalovaným 2/ až 4/ zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. apríla 2017 č. k. 12C/41/2007-1208 I. žalovanému 1/ uložil povinnosť vydať a navrátiť žalobkyni vlastnícke právo k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území (ďalej len „k. ú.“) P. nad P., zapísanej v katastri nehnuteľností (ďalej len „KN“) na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXX, parc. č. S. XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 5 880 m², v k. ú. W., zapísanej na LV č. XXX, parc. č. S. X XXX/X o

výmere 779 m² a v k. ú. P. nad P., parc. č. XX XXX/X - ovocné sady o výmere 578 m² a parc. č. XX XXX/X - ovocné sady o výmere 2.966 m², obe vytvorené na základe geometrického plánu č. XX/XXXX vyhotoveného a autorizovaného Ing. L. L., autorizovaným geodetom a kartografom, z 23. apríla 2007; II. zamietol žalobu voči žalovanému 1/ na vydanie a navrátenie nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. B., zapísaných v KN na LV č. XXX, parc. č. CKN XX XXX/X - ostatné plochy o výmere 665 m² a parc. č. XX XXX/X - o výmere 4 356 m² a v k. ú. W., zapísaná v KN na LV č. XXX, parc. č. CKN X XXX/X - ostatné plochy o výmere 631 m²; III. žalovanému 1/ uložil povinnosť vydať a navrátiť žalobkyni vlastnícke právo k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. P. nad P., zapísanej v KN na LV č. X XXX a pôvodne na LV č. XXX ako parc. č. CKN XX XXX/X - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 173 m²; IV. žalobu voči žalovaným 2/ a 3/ zamietol; V. žalovanému 1/ uložil povinnosť vydať a navrátiť žalobkyni vlastnícke právo k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. B., zapísanej v KN na LV č. X XXX a pôvodne na LV č. XXX ako parc. č. CKN X XXX/X - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 1 479 m²; VI. žalobu voči žalovanému 4/ zamietol; VII. žalovanému 5/ uložil povinnosť vydať a navrátiť žalobkyni vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. B., parc. č. X XXX/X - lesné pozemky o výmere 10 231 m², parc. č. X XXX/X - lesné pozemky o výmere 23 111 m², parc. č. X XXX/X - lesné pozemky o výmere 5 423 m², parc. č. X XXX/X - lesné pozemky o výmere 35 999 m², vytvorené na základe geometrického plánu č. XX/XXXX vyhotoveného a autorizovaného Ing. L. L., autorizovaným geodetom a kartografom zo 16. apríla 2007 a žalobu voči žalovanému 1/ zamietol; VIII. žalovaným 1/ a 5/ uložil povinnosť vydať a navrátiť žalobkyni nehnuteľnosti spolu s dokumentáciou vo výroku rozhodnutia presne špecifikovanou a IX. žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 2 ods. 1 a 2, § 3 ods. 1 až 3, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1 až 3 a § 6 zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon č. 161/2005 Z.z.“ alebo „reštitučný zákon“) a § 34 ods. 1 a 3 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“). Vecne dôvodil (vo vzťahu k dovolaním napadnutým časťami), že pokiaľ ide o nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. B., zapísané v KN na LV č. XXX, parc. č. CKN XX XXX/X - ostatné plochy o výmere 665 m² a parc. č. XX XXX/X - o výmere 4 356 m², spôsob ich využitia je evidovaný s kódom XX, teda ide o pozemky, na ktorých sú skaly, svahy, rokliny, výmole, vysoké medze s krovím alebo kamením a iné plochy, ktoré neposkytujú trvalý úžitok. Údaje o druhu pozemku v zmysle § 70 ods. 2 veta prvá zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) treba považovať za záväzné. Z toho vyplýva, že ostatné plochy definované kódom 37 z hľadiska ich využitia neslúžia bezprostredne poľnohospodárskej výrobe a nemajú poľnohospodárske využitie. Produkčne potenciou pôdou je treba považovať reálne obrobiteľnú, výrobné úspešne využiteľnú pôdu, pričom pozemky definované kódom XX tieto podmienky nespĺňajú, a teda nespĺňajú ani predpoklady uvedené v ust. § 2 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z. Preto žaloba nebola v tejto časti dôvodná a súd prvej inštancie ju v tejto časti zamietol. Čo sa týka nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. B., zapísanej v KN na LV č. X XXX a pôvodne na LV č. XXX, parc. č. CKN X XXX/X - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 1 479 m² (ktorej vydania sa žalobkyňa domáhala vo vzťahu k žalovanému 1/ i 4/ ako súčasnému vlastníkovi (resp. evidovanému vlastníkovi), súd prvej inštancie uviedol, že sa nejedná o solidárny záväzok, nakoľko solidarita nebola založená v zmysle § 511 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka ani právnym predpisom, ani rozhodnutím súdu, ani dohodou účastníkov konania a ani povahou plnenia. Povinnou osobou na vydanie a navrátenie nehnuteľností v zmysle reštitučného zákona môže byť jedine právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti reštitučného zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží. Už zo samotného textu reštitučného zákona vyplýva, že fyzická osoba nemôže byť povinnou osobou, a teda žalovaný 4/ nie je pasívne legitimovaným subjektom. Dodal, že kúpna zmluva, ktorú žalovaný 1/ uzatvoril so žalovaným 4/ je absolútne neplatným právnym úkonom. Žalovaný 1/ neunesol dôkazné bremeno pri preukazovaní skutočnosti, že predmetný pozemok, ktorého vydania sa žalobkyňa domáha spoločne a nerozdielne voči žalovaným 1/ a 4/ je taký pozemok, ktorý bol po prechode alebo prevode do vlastníctva štátu zastavaný. Vzhľadom na uvedené vo vzťahu k žalovanému 1/ žalobe vyhovel (nezistil skutočnosti brániace vydaniu nehnuteľnosti) a voči žalovanému 4/ žalobu zamietol. Rovnaké dôvody boli použité aj pokiaľ ide o nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k. ú. P. nad P.,

zapísanú v KN na LV č. X XXX a pôvodne na LV č. XXX ako parc. č. CKN XX XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 173 m² (ktorej vydania sa žalobkyňa domáhala vo vzťahu k žalovaným 1/ i 2/ a 3/ ako súčasným vlastníkom, resp. evidovaným vlastníkom) a žalobe vo vzťahu k žalovanému 1/ vyhovel a vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ pre nedostatok pasívnej vecnej legítimácie žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ust. § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“) a vecne tým, že povinná osoba nezavinila stav, ktorý sa v predmetnom spore riešil, tento nastal v minulosti, pričom vydanie nehnuteľností je dané reštitučným zákonom. Vzhľadom na uvedené bol súd prvej inštancie názoru, že ide o výnimočný prípad, a preto rozhodol bez ďalšieho zaťaženia subjektov na strane oprávnenej a povinnej osoby.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne a žalovaných 1/ a 5/ rozsudkom z 28. júna 2018 sp. zn. 9Co/296/2017 I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku vo vzťahu k žalovanému 1/, týkajúcom sa vydania a navrátenia vlastníckeho práva k parc. č. XX XXX/X a parc. č. XX XXX/X v k. ú. P. nad P. potvrdil; II. v napadnutom zamietajúcom výroku, týkajúcom sa vydania nehnuteľností parc. č. XX XXX/X a parc. č. XX XXX/X v k. ú. B. a parc. č. X XXX/X v k. ú. W. rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému 1/ uložil povinnosť vydať a navrátiť žalobkyni vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam; III. vo vyhovujúcom výroku vo vzťahu k žalovanému 1/, týkajúcom sa vydania a navrátenia vlastníckeho práva k parc. č. XX XXX/X v k. ú. P. nad P. rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol; IV. v napadnutom zamietajúcom výroku vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; V. vo vyhovujúcom výroku vo vzťahu k žalovanému 1/ týkajúcom sa vydania a navrátenia vlastníckeho práva k parc. č. X XXX/X v k. ú. B. rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol; VI. v zamietajúcom výroku vo vzťahu k žalovanému 4/ rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; VII. vo vyhovujúcich výrokoch, týkajúcich sa vydania a navrátenia vlastníckeho práva žalobkyni spolu s dokumentáciou špecifikovanou v rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 5/ rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; VIII. vo výroku vo vzťahu k žalovanému 1/, týkajúcom sa dokumentácie k vydávaným nehnuteľnostiam, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému 1/ uložil povinnosť vydať a navrátiť žalobkyni nehnuteľnosti spolu s dokumentáciou, ktorá k týmto parcelám prislúcha a IX. vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie vo vzťahu k dovolaním napadnutým častiam odôvodnil nasledovne. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 342/2017, kde ústavný súd vytkol, že súd (v predmetnom prípade odvolací súd) svoje rozhodnutie založil výlučne na aktuálnych údajoch v katastri nehnuteľností a doslovnú aplikáciu ustanovení zákona akceptoval až do takej miery, že takýmto výkladom vymedzil spôsobilý predmet vydania podľa zákona č. 161/2005 Z.z. v užšom rozsahu, než bol tento vymedzený zákonom č. 282/1993 Z.z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam. Ústavný súd ďalej uviedol, že takýto záver súdu sa vymyká pravidlám logiky a je v rozpore s cieľom zákona č. 161/2005 Z.z. Vylúčenie parcel reálne využívaných na poľnohospodárske účely, ale formálne evidovaných inak ako orná pôda, chmeľnice, vinice, ovocné sady, záhrady a trvalé trávne porasty, by bolo popretím práva na spravodlivosť ako imanentnej kategórie daného reštitučného práva k pôvodnému cirkevnému majetku. Obdobne aj vylúčenie parcel slúžiacich na zabezpečenie využívania poľnohospodárskej pôdy na daný účel (cesta, chodník, hospodársky dvor a pod.) z vydania nehnuteľnosti reštituentovi by mohlo znamenať v okolnostiach konkrétnej veci znemožnenie faktického užívania reštituovanej poľnohospodárskej pôdy, čím by došlo k popretiu samotného účelu reštitúcie. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v danej veci konštatoval, že nepresná evidencia druhu parcel v katastri nehnuteľností nemôže privodiť zhoršenie postavenia reštituenta a spôsobiť tak ďalšiu krivdu. Vychádzajúc z uvedeného a tiež dôkazu predloženého žalobkyňou v konaní na súde prvej inštancie - grafickej identifikácie týchto parcel (č. l. 1251 - 1253), odvolací súd dospel k záveru, že aj keď sú tieto parcely podľa údajov v katastri označené ako ostatné plochy, z dôkazov predložených žalobkyňou vyplynulo, že išlo o nehnuteľnosti spôsobilé na vydanie podľa § 2 ods. 1 písm. c/ zákona č. 161/2005 Z. z., keďže ide o parcely zalesnené a zarastené stromami a kríkmi, teda o nehnuteľnosti spôsobilé na vydanie. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C. s. p. zmenil a žalobe žalobkyne vyhovel (vo vzťahu k žalovanému 1/). Ďalej uviedol, že

podľa § 4 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z. povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží. Uzavreté kúpne zmluvy (v roku 2007 a 2010) na nehnuteľnosti, ktorých vydanie bolo i predmetom tohto konania sú absolútne neplatné pre rozpor so zákonom (§ 4 ods. 2 zákona č. 161/2005 Z.z.) a uvedené nemôže rozšíriť okruh povinných osôb v zmysle zákona a ani spôsobiť, že by išlo o solidárny záväzok. Preto rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcich častiach vo vzťahu k žalovaným 2/ až 4/ ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil. Vo vzťahu k žalovanému 1/ ohľadom parc. č. XX XXX/X, zapísanej na LV č. X XXX pre k. ú. P. nad P. a parc. č. X XXX/X, zapísanej na LV č. X XXX pre k. ú. B., rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol dôvodiť, že nejde o solidárny záväzok, a toho času sú ako vlastníci zapísaní žalovaní 2/ a 3/ (parc. č. XX XXX/X) a žalovaný 4/ (parc. č. X XXX/X), preto takýto výrok rozsudku súdu prvej inštancie by bol nevykonateľný. Z uvedeného dôvodu sa potom odvolací súd už ani nezaoberal ostatnými odvolacími dôvodmi.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej bol rozsudok súdu prvej inštancie zmenený tak, že žalovanému 1/ bola uložená povinnosť vydať a navrátiť žalobkyni vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a to parc. č. XX XXX/X a parc. č. XX XXX/X v k. ú. B. a parc. č. X XXX/X v k. ú. W. (výrok II rozsudku odvolacieho súdu) podal žalovaný 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p., t. j. nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke doteraz nevyriešenej v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Navrhol v napadnutej časti zmeniť rozsudok odvolacieho súdu tak, že žaloba bude zamietnutá, alternatívne navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, ktorý konštatoval, že odmietnutie vydania predmetných parciel, ktoré sú v katastri nehnuteľností označené druhom ostatné plochy, hoci sú podľa názoru súdu využívané na poľnohospodárske účely, by mohlo byť považované za popretie práva na spravodlivosť a popretie účelu reštitúcie. Údaje zapísané v katastri nehnuteľností sú podľa katastrálneho zákona pravdivé, právne záväzné a možno sa na ne spoľahnúť. V prípade pochybností o správnosti údajov evidovaných v katastri je pritom možné ich opraviť zákonom stanoveným postupom (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“ - sp. zn. 1Sžr/76/2011). Žalovaný 1/ poukázal i na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžr/42/2014, podľa ktorého iba katastrálny orgán je oprávnený na vykonávanie zápisov práv k nehnuteľnostiam a potom je iba on zodpovedný za ich správnosť, tzn. hodnovernosť a záväznosť údajov. V prípade nezhody informácií zapísaných v katastri nehnuteľností, tieto aj bez návrhu opraví. Napokon poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/84/2009 (ak sú pochybnosti o tom, či pozemok je alebo nie je poľnohospodárska pôda, konštitutívne rozhodne o tom orgán ochrany poľnohospodárskej pôdy). Za nevyriešenú otázku v praxi dovolacieho súdu považoval otázku, týkajúcu sa voľnej úvahy súdu o druhu pozemku zapísaného v katastri nehnuteľností. Odvolací súd totiž sám voľnou úvahou zmenil druh dotknutých pozemkov. Predpokladom zákonného rozhodnutia o nesúlade skutočného druhu pozemku a druhu pozemku podľa katastra nehnuteľností je vždy zistenie druhu pozemku v teréne. Súčasne navrhol odložiť vykonateľnosť a právoplatnosť napadnutého rozsudku.

4. V časti, v ktorej bol rozsudok súdu prvej inštancie zmenený vo vzťahu k žalovanému 1/ tak, že žaloba bola zamietnutá a vo vzťahu k žalovaným 2/ až 4/ rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený (výrok odvolacieho súdu III až VI ohľadom parc. č. CKN XX XXX/X v k. ú. P. nad P. a parc. č. CKN X XXX/X v k. ú. B.) potom podala proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Dovolanie odôvodnila ust. § 420 písm. f/ C. s. p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., t. j. nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke doteraz nevyriešenej v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Navrhla v napadnutej časti zmeniť rozsudok odvolacieho súdu tak, že vo vyhovujúcej časti bude rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený a v zamietajúcej časti bude zmenený a žalobe bude vyhovieť. Alternatívne navrhla v napadnutej časti rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žalovaný 1/ je povinnou osobou v zmysle reštitučného zákona. Žalovaný 1/ počas tohto konania previedol nehnuteľnosti na žalovaných 2/ až 4/ v rozpore s § 4 ods. 2 tohto zákona. Tieto

zmluvy sú absolútne neplatné, ako to konštatovali aj nižšie sudy. Žalobkyňa nesúhlasí s názorom, že by vyhovujúci výrok rozsudku vo vzťahu k žalovanému 1/ bol nevykonateľný (čo bol jediný dôvod zmeny rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom). Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, nakoľko nie je zrejmé, z akého konkrétneho dôvodu odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za nevykonateľný. Skutočnosť, že v katastri nehnuteľností je zapísaný nesprávny vlastník nemôže ísť na ťarchu žalobkyne. Rozsudok o reštitučnom nároku nie je podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností, ale k uvedenému musí pristúpiť ďalší úkon, a to je napr. dohoda o vydaní a navrátení vlastníckeho práva. Návrh sa podáva až následne. Odvolací súd nesprávne právne posúdil vec v otázke vydania a navrátenia nehnuteľností, ktoré spĺňajú všetky podmienky v zmysle reštitučného zákona, a ktoré boli povinnou osobou v rozpore so zákonom prevedené absolútne neplatnými právnymi úkonmi na tretie osoby (odvolací súd dospel k záveru, že povinná osoba nie je povinná vec vydať a navrátiť, lebo ide o nevykonateľný petit, a teda bez určovacieho výroku by bol petit voči povinnej osobe nevykonateľný). Predmetná právna otázka nebola ešte dovolacím súdom riešená. Z dôvodu skutočnej a neoprávnenej držby a evidovaného vlastníctva k nehnuteľnostiam sú pasívne vecne legitimovaní v konaní o vydanie týchto nehnuteľností aj žalovaní 2/ až 4/ a sudy mohli zredukovať nárok žalobkyne na určovací výrok a určiť vlastníctvo žalovaného 1/. Žalobkyňa sa domáha vydania a navrátenia vlastníctva voči žalovaným 2/ až 4/ z titulu neplatnosti predmetnej zmluvy/zmlúv, ktorá priamo vyplýva z reštitučného zákona, preto záver odvolacieho súdu nie je správny ani presný.

5. Žalovaní 2/ až 5/ dovolacie návrhy nepodali.

6. Žalobkyňa uviedla, že dovolanie žalovaného 1/ nie je dôvodné. Rozhodnutie odvolacieho súdu v ním napadnutej časti je súladné s rozhodnutiami dovolacieho súdu i ústavného súdu, preto dovolaniu nie je možné vyhovieť. Návrh na odklad vykonateľnosti a právoplatnosti navrhla zamietnuť.

7. Žalovaný 1/ k dovolaniu žalobkyne uviedol, že dovolací dôvod nie je vymedzený zákonným spôsobom a dovolanie navrhol odmietnuť.

8. Žalobkyňa i žalovaný 1/ zotrvali na podaných dovolaniach a na argumentoch v nich uvedených.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolania podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strany, v ktorých neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 C. s. p.), za splnenia tiež podmienok zastúpenia strán a spisania ich dovolaní v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a tiež dôvodné a dovolanie žalovaného 1/ prípustné nie je.

10. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 C. s. p. je dovolacím dôvodom vytykaná tzv. zmätočnosťná vada (§ 431 ods. 1 C. s. p.) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.); v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je potom dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

11. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej

rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

13. Žalovaný 1/ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.

14. Pokiaľ ide o namietaný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, žalovaný 1/ poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu spisových značiek obsahujúcich súbory písmen Sžo a Sžr.

15. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princípu rovnosti právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods. 1.2, čl. 3 Základných princípov C. s. p.). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/158/2017, sp. zn. 4Cdo/95/2017, sp. zn. 5Cdo/87/2017, sp. zn. 6Cdo/21/2017 a sp. zn. 6Cdo/129/2017).

16. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (uznesenie najvyššieho súdu z 24. januára 2018 sp. zn. 6Cdo/29/2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 8/2018, pod R 71/2018). V systéme všeobecného súdnictva najvyššími súdnymi autoritami sú najvyšší súd, ústavný súd, Európsky súd pre ľudské práva a v prípade aplikácie únieho práva aj Súdny dvor Európskej únie.

17. Pre právnu otázku v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky a odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (uznesenie najvyššieho súdu z 21. augusta 2018 sp. zn. 3Obdo/42/2018 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018, pod R 83/2018).

18. V prvom rade je potrebné uviesť, že rozhodnutia, na ktoré žalovaný 1/ poukázal, nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, pretože hoci vo veci rozhodoval najvyšší súd, nerozhodoval z pozície dovolacieho súdu, ale z pozície súdu odvolacieho (1Sžr/76/2011, 1Sžr/42/2014, 3Sžo/84/2009), preto namietanie odklonu z tohto pohľadu je bez právneho významu.

19. Nakoľko však dovolací súd má poznať svoju judikatúru, uvedenou problematikou sa zaoberalo rozhodnutie najvyššieho súdu (čo súvisí v danej veci i s prípustnosťou dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) sp. zn. 4Cdo/238/2013, kde dovolací súd konštatoval, že v reštitučných veciach má súd voľiť prístup ústretový voči oprávnenej osobe a pri posudzovaní charakteru vydávanej pôdy nie je viazaný výlučne evidenciou katastra nehnuteľností.

20. Je treba však dodať, že pokiaľ ide o rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 7Cdo/169/2016 (R 75/2019), riešiace uvedenú otázku odlišným spôsobom, záver odvolacieho súdu o preukázaní opaku hodnovernosti a záväznosti údajov katastra nehnuteľností o druhu sporných pozemkov podľa dovolacieho súdu nemožno považovať za správny. Spôsobilým predmetom navrátenia vlastníctva podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 161/2005 Z. z. nie je iná než poľnohospodárska pôda, ktorej legálnu

definíciu vo forme taxatívneho - úplného a uzavretého- výpočtu obsahuje ustanovenie § 2 písm. b/ zákona č. 220/2004 Z.z.), toto rozhodnutie bolo ústavným súdom nálezom sp. zn. III. ÚS 46/2020 zrušené (ako i ostatné rozhodnutia dovolacieho súdu odvolávajúce sa na R 75/2019) a dovolaciemu súdu bolo vytknuté nepredloženie vecí veľkému senátu vzhľadom na existenciu rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/238/2013.

21. Z uvedeného potom dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v žalovaným 1/ napadnutej časti je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu (pri posudzovaní charakteru vydávanej pôdy nie je súd viazaný výlučne evidenciou katastra nehnuteľností) a teda nebol zistený ani žiaden odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

22. Je potrebné však ešte uviesť, že polozenie dovolacej otázky ohľadom voľnej úvahy súdu o druhu pozemku zapísaného v katastri nehnuteľností, nebolo celkom správne a je treba doplniť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádzalo z predložených dôkazov (najmä grafickej identifikácie parciel, č. l. 1251 až 1253), preto ho nemožno považovať ani za svojvoľné, príp. nepreskúmateľné.

23. Najvyšší súd len pre úplnosť pripomína, že prípadné nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej tiež len „Ústava“) posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

24. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného 1/ podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. (ako neprípustné) odmietol (nezistiac odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a súčasne konštatujúc, že otázka, na ktorej stálo rozhodnutie odvolacieho súdu už bola riešená v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/238/2013).

25. Podľa § 444 ods. 1 a 2 C. s. p. dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti či právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 a 2 C. s. p. a v súlade s ustálenou predchádzajúcou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

26. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolací súd, vychádzajúc z konštrukcie dovolacieho konania v podmienkach aktuálnej právnej úpravy civilného sporového procesu a tiež z ostatného záveru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p. (v tejto súvislosti porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018), preto pristúpil ku skúmaniu existencie dovolacích dôvodov (a tiež dôvodov prípustnosti dovolania), uplatnených dovolaním v tejto veci, podľa chronológie priradenej im ustanoveniami zákona, ktorého sú súčasťou.

27. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní (pred odvolacím súdom) došlo k nou tvrdenej vade zmätočnosti.

28. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace

procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

29. Žalobkyňa namietala nedostatočne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v napadnutej časti.

30. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

31. Pokiaľ ide o druhú vetu stanoviska R 2/2016, hovoriacu o nedostatku dôvodov rozhodnutia ako o postupe súdu odnímajúcom účastníkom konania možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016), možno i naďalej považovať v tejto časti stanovisko za použiteľné (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017), pričom však je potrebné si uvedomiť, že včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona (§ 420 písm. f/ C. s. p.) sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil (IV. ÚS 314/2020, ZNaU 69/2020).

32. V danej veci je zrejmé, že odvolací súd (pokiaľ ide o žalobkyňou napadnutú časť, t. j. vo vzťahu k par. č. CKN XX XXX/X v k. ú. P. nad P. a par. č. CKN X XXX/X v k. ú. B.) dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť, lebo rozhodnutie by bolo voči žalovanému 1/ nevykonateľné (preto v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol) a vo vzťahu k žalovaným 2/ až 4/ zamietajúci výrok rozsudku prvej inštancie potvrdil pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie (keďže povinnou osobou môže byť len právnická osoba).

33. Z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, prečo odvolací súd v podstate zmiešal exekučnú vykonateľnosť rozsudku s otázkou spôsobilosti rozsudku byť podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností. Právna úprava ohľadom povinnej osoby je v zákone jednoznačná, ale vzhľadom na nejednoznačný záver odvolacieho súdu sa žalobkyňa dostala nepochopiteľne do pozície, kedy žaloba bola zamietnutá voči všetkým žalovaným bez toho, aby sa zaoberal odvolací súd tým, ako dosiahnuť (naplniť) účel reštitučného zákona.

34. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1

Ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

35. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v žalobkyňou napadnutej časti nezodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, keď odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal a nevzal do úvahy kritérium ukladajúce každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení. Osobitne posudzovanie otázok týkajúcich sa reštitučných nárokov je mimoriadne citlivé a v súdnych sporoch je potrebné pristupovať k riešeniu veci tak, aby nedošlo k ďalšej krivde. Preto v prípade znenia ustanovenia právneho predpisu umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* (argumentácia zmyslom, rozumom, účelom) pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Okrem toho v zmysle dnes už ustálenej judikatúry je nesporné, že nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy - účastníka konania (strany sporu). Aj z čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p. vyplýva, že ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

36. Vzhľadom na uvedené došlo vo vzťahu k žalobkyni k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.), keď právne posúdenie odvolacím súdom nemožno považovať za konzistentné a komplexné, zohľadňujúce všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci.

37. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekonštrukcie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017). Dovolací súd preto v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok (čo v konkrétnostiach znamená tak z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., ako aj jeho dôvodnosti v zmysle § 432 rovnakého zákona).

38. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomocí patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu v žalobkyňou napadnutej časti a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 C. s. p.).

39. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

40. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C. s. p.) a vznikol jej voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. O výške

náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.